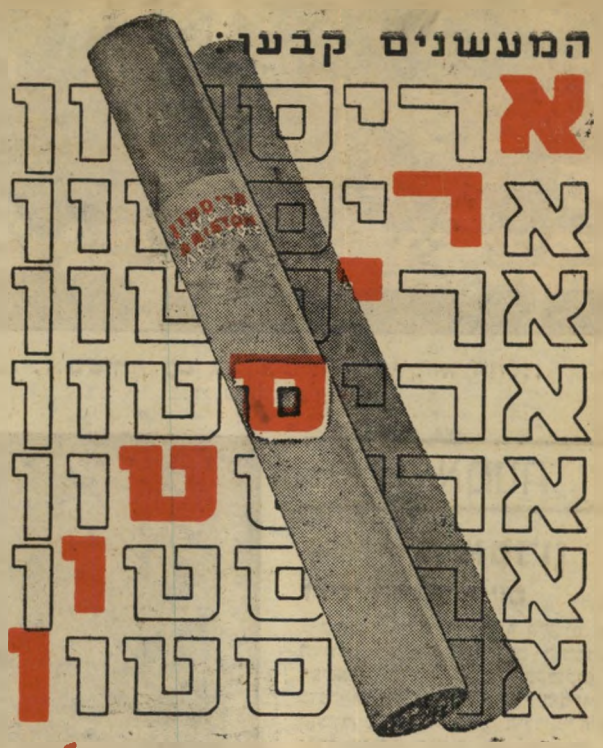

ספורט

כדורגל

גביע מהפינה

על משחק הכדורגל של השבת האחרונה בין מכבי תל־אביב לי־הפועל חיפה, שהסתיים בתוצאת תיקו 2:2, כותב שייע גלזר:

בדקה ה־82 של ה־משחק היה נדמה לכל מי שנכנס או התפלח לאיצטדיון בחיפה, כי מכבי תל־אביב הפסידה את ה־משחק. סימנדיריס הבקיע את השער של בנדורי וקבע את התוצאה 1:2. הקהל השתולל. הסדרנים התכוננו לקפוץ מעל הגדרות ולהרים את סימנדיריס ושותפיו על הידיים. אבל בדקה ה־88 הם כבר כאילו היו לא בחתונה, אלא בהלוויה. פשוט אכלו את עצמם.

אתם בטח רוצים לדעת למה. ובכן היה קורן, אולי הקורן השמיני במשחק שבעטתי. הבעיטה היתה מצד שמאל של השער, והחלטתי לבעוט אותה ברגל ימין, כי מהלך הכדור בבעיטה ברגל ימין משנה קצת את כיוונו. ליד השער של הפועל עמדו המון שחקנים. לפחות עשרה איש. כל שחקני הפועל ירדו להגן על השער שלהם, וכל השחקנים שלנו באו לחפש שאנס להבקיע את שער השוויון.

הפועל שמרו דיוקא על מתניה, מפני שזכרו איך בשנה שעברה, במשחק חצי־הגמר על הגביע נגד הפועל פתח־תקוה, הכניס מתניה גול ברגע האחרון באותה צורה. הם כל כך היו עסוקים בלחשוב על מתניה, שלא שמו לב מה הכדור עלול לעשות. והכדור עשה את שלו. הוא נכנס בבעיטה שטוחה על הארץ, ישר לפינה הקרובה של השער. לסדרנים לא נשאר אלא ללכת הביתה עם הכדורגלנים של הפועל, ולחכות להזדמנות אחרת להרים אותם.

תפס די במכנסים. המשחק היה די חזק. שחקני הפועל חיפה שיחקו במרץ ובאמביציה. הם בטח רצו להראות למאמן החדש שלהם, צ׳יקובסקי, שהם עשויים מ־חומר טוב. את צ׳יקובסקי ראיתי עוד ביום חמישי, כשעשיתי עם האוטובוס טור לחיפה וניגשתי לראות את האימון שלו עם הפועל. אני מכיר אותו מזמן. שיחקתי נגדו כבר שלוש פעמים. בזמנו היה נחשב בין הרצים הטובים בעולם וגם כיום הוא הרץ הכי טוב בארץ, איך שהוא בן 34.

ההרכב של מכבי היה חלש ביותר. במיוחד היתה חלשה שורת החלוצים. במש־חק הזה שיחקתי עם ארבע פנים חדשות לגמרי. ׳השגיאה היתה שהכניסו לשורת החלוצים את רזניק ורבינוביץ׳. גם רפי לוי לא היה צריך בכלל לשחק. ביום ששי היה לו ארבעים חום ותפרים בראש, מ־המשחק בשבת שעברה.

אני שיחקתי באמצע ועלי עמד צמוד מספר 6 שלהם, אחד שקוראים לו מאלוש. הוא שמר עלי אישית, עד שמישהו צעק לי: ״תן לו תמונה שלך, ושילך.״ הוא היה כל כך קרוב אלי, אולי יותר קרוב מאשתי. כל הזמן תפס לי במכנסיים. שמר, שמר, שמר, אבל עשיתי מה שהייתי צריך.

אחרי המשחק שאלתי את אלי פוקס, המאמן הקודם של הפועל חיפה: ״מה פתאום שמרתם עלי אישית כל כך?״ אתם יודעים מה שהוא ענה? ״אנחנו יודעים שאתם יותר טובים ורצינו לקבל מה שפחות.״

את מי מזמינים? זה שהם יכלו לנצח אותנו, זה אמנם נכון; יכלו לנצח, אבל יכלו גם לקבל עוד שניים־שלושה.

גול ההשוואה שלי הפסיק את הויכוח. בעצם, עד היום, אני גם לא יודע איך זה נכנס. זה אחד הגולים המוזרים שהכנסתי בחיי, ואני בכלל לא זוכר גולים כאלה. זה היה כאילו הבאתי לקבוצה שלי גביע.

עכשיו יש משהו שלא שייך למשחק הזה. מועצת פועלי תל־אביב עשתה מסיבה לכ־בוד המשחק נגד וולס. ואת מי הם הזמינו? את כל שחקני הנבחרת? לא! רק את חודו־רוב, אמציה וטיש — מהפועל תל־אביב.

אמנם אני לא חבר הפועל, אבל אני חבר הסתדרות ומשלם מס אחיד, ויש לי חלק בהסתדרות. אני משלם 17 וחצי לירות בחודש, ולא עוזרים לי אפילו בשתי לירות. אז למה לא הזמינו גם אותי ושאר שחקני מכבי למסיבה? סוף־סוף בקרדיף לא הופעתי בשם מכבי אלא בשם ישראל, בדיוק כמו טיש ואמציה.

צבא

לא חינוך, אימון

הצופים הרבים שנוכחו, במחנה צבאי אי־שם, בתחרויות אליפות צה״ל בספורט צבאי, השתוממו לראות גבר צעיר וכחוש, לבוש בסודר אדום וצעקני, שהתנגב אל היציע הראשי, מקום מושב הנספחים הצבאיים ואלופי צה״ל.

היה זה אורי זמרי, שופט הכדורסל הבינלאומי הראשון בישראל, שהצליח לתפוס מקום כבוד בין שאר הנכבדים. הוא לא עשה זאת לשם שויץ. גילה זמרי אחרי כן: ״התערבתי עם חבר על קפה ועוגה, שאצליח להיכנס לשם בלי כרטיס.״

כמה מאות חיילי צה״ל, שהשתתפו במס־גרת האליפות בתחרויות בין היחידות ב־שלושה מקצועות — מסע־סבל למרחק 20 קילומטר, משיכת־חבל וריצת־שדה למרחק 5 קילומטר — לא היו מאושרים כמוהו.

תוך כדי מסע־הסבל התעלפו במספר יחי־דות כמה אנשים, אשר חבריהם לא הניחו להם לשכב בצד הדרך, העמיסום על אלונ־קות, הביאו אותם יחד עם הקבוצה לקו הסיום. שם קיבלה את פני המסיימים הכרזה: ״כאן גם לכם מותר לטוס!״

״מה ישז ולשיר אסור?״ הפליט אחד הצנחנים, וקבוצתו, אשר זכתה בגביע ה־מסע, פרצה בשירה.

הספוטניק ניצח. למרות שהצנחנים הוכיחו את יכולתם למשוך בצעידה, לא הטיבו באיתה מידה למשוך בחבל, הוצאו מתחרות המשיכה עוד בשלביה הראשונים.

אולם התחרות המותחת ביותר היתה תח־רות ריצת חמשת הקילומטרים. בריצה המו־נית זו השתתפו יותר מ־160 חיילים. עוד לפני שהמזניק נתן את סימן הזינוק, פרצו קדימה מספר מתחרים נרגשים. ״גנבים, אמרתי לכם לא לגנוב!״ היתרה המזניק.

כאשר, אחרי הזינוק, פרצו המתחרים קדימה, כבש לעצמו מקום ראשון צעיר בלונדי גבה־קומה, שהצליח לשמור על מקומו הראשון עד קו הסיום. היה זה משה ויזל (19), מסיים קורס טירונות בצנחנים.

ויזל לא זכה במירוץ בדרך הקלה. מיום שאחד ממדריכיו גילה את העובדה כי ויזל הוא רץ מצויין, מקבל ויזל עבור כל הפרת משמעת — ולוא גם הקלה ביותר — עונש שהה: ריצה סביב מאהל פלוגתו. ״על כל דבר קטן, הוא מסובב אותנו כמו ספוס־ניק,״ מעידים עליו חבריו.

יתכן שאין זו שיטה חינוכית, אולם היא הובחה כאימון מצוין.

כדורסל

לא אצל אמא

קבוצה גדולה של נהגי מוניות מקו 13, ליד קולנוע אוריון בתל־אביב, עמדה ליד מגרש הכדורסל של מכבי תל־אביב, הריעה בעוז, מחאה כפיים בהתלהבות. לפי מחיאות־הכפיים אפשר היה לחשוב שנערך משחק גמר־גביע, או לפחות אליפות ליגה.

הקהל המשולהב לא מחא כפיים לשווא. על הבימגרש ערכו אותה שעה מאבק עז, במשחק ליגה רגיל, שתי קבוצות הבנות של הפועל ירושלים ומכבי־דרום תל־אביב. במשחק עצמו לא היה אולי הרבה מה לראות, אך היו הרבה נקודות אחרות, בהן כדאי היה לרכז מבטים.

הנשק הכבד. בפינת המגרש עמד גדעון ויינרב, מאמן הירושלמיות, חילק הוראות לחניכותיו, דירבן אותן משך כל המשחק. כאשר הישוו התל־אביביות את התוצאה, התפרצה עופרה ויינרב, אחותו הצעירה של גדעון, לעבר הסל התל־אביבי, החמיצה בזו אחר זו שתי הזדמנויות מצו־יינות. המאמן התרגז עליה, הרעים עליה בקולו. עופרה לא נכנעה, ענתה בכעס: ״מה אתה צועק עלי? אתה חושב שאתה בביתז״

גם בקבוצה התל־אביבית לא חסרה סצינה דומה. שרה אלוני, אחיתו של יוסף אלוני, שחקן נבחרת הסטודנטים ומכבי־דרום, הח־מיצה אפשרות בטוחה להביא את הנצחון לקבוצתה׳, כמעט ופרצה בבכי. קרא לעברה אחד מהקהל: ״אולי תפסיקי לבכות? את חושבת שאת אצל אמאז״

עשר דקות לפני סיום המשחק הוסיע במגרש השחקן מספר 1 של נבחרת הכדורסל הישראלית, אברהם שניאור, שזכה באליפות אירופה במוסקבה בתואר: ״הטנק המעופף״. שניאור העיף מבט על השחקניות, הסתיר באירוניה: ״אל אלוהים, איזה טנקים.״

• הפועל ירושלים ניצחה 34:40.

תשבץ העולם הזה 1065

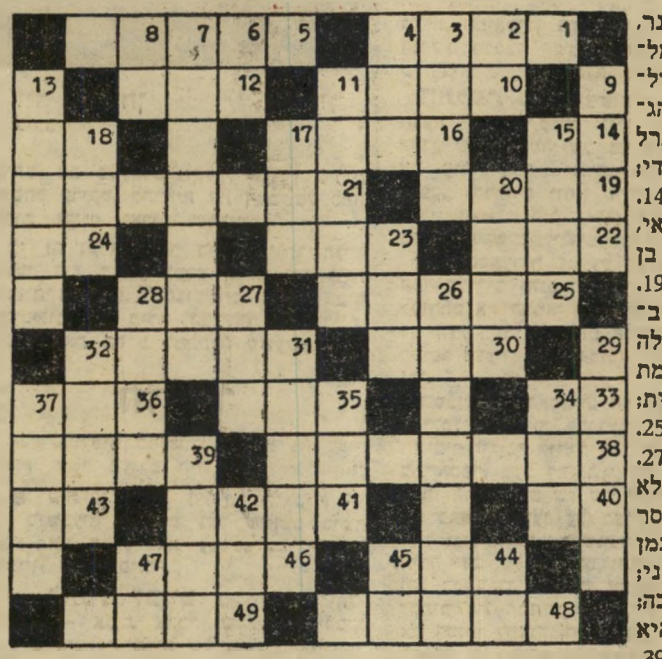

מאוזן: 1. נר. בארמית; 5. מל־בוש הגבר, ול־אחרונה אף הג־ברת; 10. גנרל אוסטרלי יהודי; 12. אמנם; 14. אומה; 16. רובאי, ללא סוף; 18. בן לווית השמש; 19. נוח; 21. אתר ב־צפון; 22. אלה כנענית; 23. בהמת מלחמה מצרית; 24. מטבענו; 25. ספר כתובים; 27. אי־אמת; 30. לא דיבר; 31. חוסר טעם; 33. סינגמן הוא שמו השני; 35. בעל מלאכה; 36. חייה; 38. היא כלה כשרה; 39. פרי מרכז־אמריקאי מובהק; 40. מצבה; 41. רמאי; 43. העצמון, לדוגמה; 44. נורל; 46. גלדיאטור; 48. זה שלמטה; 49. מכשיר הנדסי.

מאונך: 2. נישא; 3. סיבה; 4. אנחנו; 6. מלת השלילה; 7. חברה הסתדרותית; 8. כדי שלא; 9. הסיט; 11. סורגים; 13. אבן קשה; 15. מה שארה״ב נותנת לישראל; 17. הספרה הנחותה ביותר; 18. באנגלית קוראים לו אינץ׳; 20. חרק; 23. ירק; 26. ציפור הנפש של הציונות; 27. עושר; 28. נסיך; 29. רוב; 31. מום עין; 32. אחד משבעת המינים; 34. וו; 35. מקנה; 37. לג׳ינג׳ים; 39. שליח; 42. עוף; 44. חיוני לשימור שי־מורים; 45. אות יוונית; 47. רמת גן.

קורס מרוכז לפקידות

27.2.1958